

ВЯРВАМ В ДЕВИЗА НА ФЕСТИВАЛА

Разговор с ПЕТЕР ЛИЛЪЕ, главен диригент и художествен ръководител на Държавния симфоничен оркестър на Естонската ССР

Той е от младите участници, което не му пречи да бъде сред най-изявените. След успешно начало като оперен диригент, на 29 години оглавява най-добрия симфоничен оркестър на Естония. Дирижираше и също в Чехословакия, Унгария, Финландия, Италия, ФРГ, Испания, Австрия, Швейцария. На роден артист на ЕССР.

— Вие не идвате за първи път в Русе...

— Да, вече съм посещавал България и вашия град и дори успях да дирижирам Русенската филхармония. Това се случи през 1982 година. Тогава изпълнихме Увертюра № 2 от естонския композитор Вельо Тормис и Моцартовия концерт за флейта и оркестър с прекрасната българска флейтистка Росица Иванова. Пазя много хубави спомени от оново време.

— А имате ли впечатление от нашия фестивал?

— Зная, че това е авторитетен форум — доказват го програмите и участниците, и ние с амбиция и удоволствие ще музичираме на неговия подиум. Ще призная, впечатли ме активната фестивална пропаганда, която е разгърната във вашия град, това, че тук много хора живеят с мисълта за фестивала. Приятно е да откриеш, че изкуството е на особена почит при вас.

— Вие имате отработен богат репертоар и все пак какви са предпочитанията Ви?

— Започнах с опери, а и досега продължавам. Те ме вълнуват, усещам, че творя. Не по-малко ме увлича, разбира се, и симфоничната музика, но предпочитам епичните форми, особено мащабните произведения — Шостакович, Сибелиус, Брамс, Брукнер. В тях има простор и аз добре осъзнавам ролята си на диригент, а и естетически ме удовлетворяват повече. Сибелиус например е особено близък на нашия северен духовен свят и затова често дирижирам негови творби.

— В първия Ви концерт е включена премиерната за България сюита към балета „Гущерица“ от естонския композитор Сумера. Защо избрахте това произведение?

— Сумера е от талантиливи те ни млади творци. Той ми е близък душевно и мисля, че чрез неговата сюита ще представим най-добрите страни на съвременната естонска музика.

— А с какво Ви привлече Лирична сюита за струнен оркестър от Симеон Пиронков?

— Интересно произведение. Отличава се със свежи, ярки инвенции, оригинално е оркестрирано, достатъчно е трудно за изпълнение и дава възможност на оркестъра да изяви своите качества.

— Вашите изисквания като диригент!

— Съвършенството няма предел... Красивият звук, безупречната интонация, фразировката са неотменна повеля за усъвършенстване... Според мен те се школуват предимно чрез класическия репертоар, докато съвременната музика поставя повече ритмични проблеми. Затова всеки месец в Талин изнасяме му студийни концерти предимно с класика. Не по-ма важни са и гастролите и турнетата, разбира се, и се стремим те да се превърнат в ежедневие за оркестъра.

— А какви са мечтите Ви като музикант и диригент? На

вярно музиката е всичко във Вашия живот...

— Да, музиката е всичко за мен и аз живея чрез музиката. Все още се считам за млад творец, а младите мечтат да дирижират големите световни оркестри и това е обяснимо. Ще добавя, че бях ощастливен от съдбата — на 29 години започнах да водя голям и опитен оркестър и имам възможност да раста заедно с него... Оптимист съм и вярвам в бъдещето на музиката.

— Вероятно знаете, че на шият фестивал има девиз: „Музикалното изкуство — за мир, дружба и братство между народите“. Какво мислите за това?

— Всичко, което се прави тук, оправдава девиза на фестивала и го изпълва с дълбоко съдържание.

Музиката съпътства живота на човека от зараждане до на нашата цивилизация и вярвам, ще го съпътства докато съществува човешко общество. Тя прави живота ни по-красив, а човека — по-добър, тя е универсален език за разбирателство и сътрудничество. Затова вярвам в девиза на фестивала, горещо го подкрепям и се надявам, че в идните години всички ние ще служим все по-успешно и всеотдайно на този девиз.

Разговора води
Любомир СТЕФАНОВ